

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Korcsmáros Iván ügyvéd által képviselt I.rendű felperes neve(I.rendű felperes címe) I. rendű és II.rendű felperes neve(II.rendű felperes címe) II. rendű felpereseknek, a dr. Ilosvay Katalin ügyvéd által képviselt alperes neve(alperes címe) alperes ellen öröklésből kiesés iránt indított perében a Budapest Környéki Törvényszék 2013. február 15. napján meghozott 13.P.21.295/2012/7. számú ítélete ellen az alperes részéről 9. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az I. és II. rendű felperesnek személyenként 127.000 (Százhuszonhétezer) forint másodfokú perköltséget.

Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg az államnak a Nemzeti Adó- és Vámhivatal külön felhívására 988.000 (Kilencszáznolcvannyolcezer) forint fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

B.L.P. - továbbiakban örökhagyó - és alperes 1996. évben létesítettek élettársi kapcsolatot, majd 1998. március 16. napján kötöttek egymással házasságot. Ez mindkettőjük második házasságkötése volt, melyből gyermek nem származott, azonban közösen nevelték alperes **P.P.** nevű gyermekét. Utolsó közös lakóhelyüket az örökhagyó tulajdonát képező **sz.-i K.** sétány 28. I/4. szám alatti ingatlan képezte. Alperes az életközösség alatt fodrászként ténykedett, míg az örökhagyó munkaszerződéssel a **M.** Nyrt. munkavállalója volt. Emellett közösen működtették az általuk 1997. július 1. napján létrehozott, fodrászattal, takarítással foglalkozó **G.** Betéti Társaságot.

A felek életközössége részben anyagi természetű nehézségeik miatt konfliktusoktól volt terhes, melyeket akként próbáltak feloldani, hogy az örökhagyó pár napra nyaralójukba távozott. 2008. évben azonban alperes és az örökhagyó házassági problémái elmélyültek, ekkor az örökhagyó már környezetében hangoztatta öngyilkossági szándékát. 2009. március 15. napján alperes gyermekével és néhány ingósággal bérleménybe költözött, majd jogi képviselőhöz fordult a házasság vagyoni jogi kérdéseinek tisztázása érdekében. Az örökhagyó szintén jogi képviselőhöz fordult a házasság felbontása iránt előterjesztendő keresetlevél és eljárással kapcsolatos tájékoztatás érdekében. A házaspár és jogi képviselőik megkísérelték a közös konzultációt is, azonban ez a házastársak között kialakult vita miatt érdemben nem valósulhatott meg. Az örökhagyó a **sz.-i K.** sétány 28. szám alatti ingatlan zárait lecserélte. 2009. március 20. napján az I. rendű felperes és az alperes a lakásba bejutni nem tudott, erre csak a záruk feltörésével volt lehetőség. Ezt követően I. rendű felperes tett bejelentést az **É.-i** Rendőrkapitányságon, mert az örökhagyót az ingatlanban holtan találták. A helyszínre érkező ügyeletes orvos idegenkezűsége utaló jelet

nem talált. Az örökhagyó holttestének elszállítását követően az ingatlant I. rendű felperes tartotta birtokban, aki a lakásban újfent zárat cserélt.

Az **É.-i** Rendőrkapitányság Bűnügyi Osztályán **ügyszám**on indult közigazgatási eljárás során kirendelt igazságügyi szakértő **ügyszámú** szakértői véleményében megállapította, hogy **B.L.P.** 2009. március 20-án hunyt el. A nevezett halála erőszakos úton, akasztás következtében kialakult agybénulás, fulladás miatt állott be. Idegenkezűsége utaló nyom nem volt, ezért önkezü elkövetési mód volt valószínűsíthető. A fentiekre tekintettel az **É.-i** Rendőrkapitányság Bűnügyi Osztálya **ügyszámú** és 2009. május 21. napján kelt határozatában az eljárást a Ket. 29. § (1) bekezdése alapján megszüntette tekintettel arra, hogy bűncselekmény elkövetésének alapos gyanúja nem volt megállapítható. Az eljárás során alperes tanúként nyilatkozott. Előadta, hogy az örökhagyótól azért költözött el, mert bántalmazta.

A megindult hagyatéki eljárás során 2009. április 30. napján **Sz. Város** Önkormányzat Polgármesteri Hivatala alkalmazottja az örökhagyó tulajdonát képező **sz.-i K.** sétány 28. I. em. 4. szám alatti lakásban az ingóságok leltározásáról jegyzőkönyvet készített. A nagyszoba, kisháló, előszoba, konyha és a le nem zárt előtérben fellelhető ingóságok felvételét követően az ekkor már - 2009. április 6. napja óta - alperes nevével viselő alperes sérelmezte, hogy a lakásból bizonyos ingóságok hiányoznak. 500.000 forint készpénzt tartalmazó szerszámos láda, a **G. Bt.** céges iratai, biztosítási kötvények, válásra vonatkozó okiratok, személyes iratok, fényképek, ezen kívül a 6300 Nokia típusú fekete színű mobiltelefon és SIM kártya, az elhunyt autóstáskája, személyes iratai, pénztárcája, kulcsai és arany pecsétgyűrűje, továbbá egy darab aranylánc és karkötő hollétére vonatkozóan tett fel kérdést. I. rendű felperes akként nyilatkozott, hogy a Bt. iratai, az autóstáska, az arany ékszerek, továbbá a mobiltelefon is az I. rendű felperes birtokában vannak, illetve a hivatal munkatársa részére átadott autókulcsot, a hétvégi ház, lakás és garázs kulcsait. Rögzítésre került ugyanakkor az is, hogy a lakáshoz tartozó tárolóban vannak alperes és leányának személyes jellegű ingóságai, amelyeket az alperes ekkor magával vinni nem kívánt.

Az ingatlant 2009 augusztusa óta alperes tartja birtokban, az örökhagyó temetésének költségeit alperes viselte.

Felperesek keresetükben annak megállapítását kérték, hogy néhai **B.L.P.** örökösei, míg az alperes öröklését a Ptk. 601. § (1) bekezdésében foglalt rendelkezés kizárja. Előadták, hogy az öröklés megnyíltakor a házastársi életközösség már nem állott fenn, alperes az utolsó közös lakóhelyről elköltözött, a gazdasági és egyéb tekintetben vett életközösség megszűnt. Az életközösség helyreállítására kilátás nem volt, amely kitűnik abból, hogy az elhunyt és az alperes jogi képviselők bevonásával tárgyalásokat folytattak egymással a házasság felbontása és az ehhez szükséges járulékos kérdések rendezése tekintetében.

Az örökhagyó az eseményeket rosszul viselte, kinyilvánította, hogy házasságát végképp lezártnak tekinti, annak helyreállítására reményt nem lát, új életet sem kíván kezdeni emiatt. Kifejezte öngyilkosság elkövetésére vonatkozó szándékát is, melyet tett követett. Ez álláspontjuk szerint azt bizonyítja, hogy életközösség visszaállítására nem volt semmilyen kilátás. Nem vitatták, hogy a felek kapcsolata évek óta nem volt zökkenőmentes, többször előfordult, hogy veszekedést követően örökhagyó néhány napra elutazott a közös nyaralóba. Kifejtették azonban, hogy jelen esetben az alperes költözött ki a lakásból véglegesen, a különélés szándékával. Erre utal az, hogy magának lakást bérelt, az elhunyt távollétében költözött el, háztartási gépeket is elvitt, illetve azonnal ügyvédhez fordult. Azt nem vitatták, hogy a családnak pótlóvédelmet biztosító Bt. egy ideje nem termelt bevételt, de ez nem a haláleset előtt alakult így, hanem már évekkel korábban, ugyanakkor a feleknek értékesíthető vagyontárgyaik révén, komoly megélhetési problémáktól nem kellett tartania.

Drasztikus anyagi problémákkal örökhagyónak nem kellett szembenéznie, pláne nem olyanokkal, amelyek tragikus cselekedetének okául szolgálhattak volna. Az időbeli egybeesés, a haláleset és az alperes elköltözése közötti oksági kapcsolatot igazolja.

Alperes a kereset elutasítását kérte. Álláspontja szerint a perben lefolytatott bizonyítékok közül I. rendű felperes, illetve **B.F.** tanú vallomása nem vehető figyelembe, mert okiratokkal igazolhatóan valótlanságokat állítottak. Egyéb meghallgatott tanúk ugyanakkor egybehangzóan igazolták, hogy a házaspár életközösségük alatt komoly anyagi problémákkal küszködtek, emiatt az örökhagyó halála bekövetkezése előtt már egy hónappal a környezetében élő embereket öngyilkosság elkövetésével fenyegette. Utalt az örökhagyó pszichés problémáira. Jelentőséget kellett álláspontja szerint tulajdonítani annak a ténynek, hogy az I. rendű felperes meghallgatása során maga nyilatkozta, hogy az örökhagyó alperestől nem kívánt elválni. Megítélése szerint a perbeli adatokból az állapítható meg, hogy a házastársak közötti életközösség egyáltalán nem szakadt meg, alperes mindössze négy napot töltött külön férjétől, ezen rövid időszak alatt egymással többször kapcsolatba léptek, az elköltözést követő 5. nap estéjére közös vacsorát terveztek. Az alperes szándéka az elköltözéssel kizárólag az volt, hogy az örökhagyót házasságuk problémáira figyelmeztesse, ennek érdekében az elköltözést, a környezetváltozást és a nyugalmat az alperes részére kezelő orvosa javasolta. Amennyiben az alperes véglegesen költözött volna el, akkor fontos iratait minden bizonnyal magával vitte volna. Hivatkozott arra is, hogy az örökhagyó maga segédkezett a költözésnél, pontosan tudta, hogy az alperes mit vitt magával, így azt is tudta, hogy ez a költözés átmeneti jellegű. Alperes a zárcseréről nem tudott, azzal csak március 20. napján szembesült. Az örökhagyónál maradt a nyaraló és a garázs egyetlen kulcsa, személyes dokumentumok egyéb ingóságok, amelyet a költözés átmeneti jellegére tekintettel nem vitt magával. Álláspontja szerint ekként felperesek nem tudták bizonyítani az életközösség megszakadását, azt pedig semmiképpen sem, hogy a helyreállításra kilátás sem volt. Ennek pedig az az oka, hogy az örökhagyó kezeletlen depressziójából fakadó pillanatnyi pszichés zavar következtében lett öngyilkos.

Az elsőfokú bíróság ítéletével megállapította, hogy az alperes néhai **B.L.P.** után az öröklésből kiesett, az örökhagyó törvényes örökösei 1/2-1/2 arányban a felperesek. Kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesek részére 723.900 forint perköltséget, és fizessen meg az államnak külön felhívásra 741.000 forint le nem rótt eljárási illetéket. A Ptk. 607. § (4) bekezdése, 601. § (1) bekezdése, 608. § (1) és (2) bekezdésére való utalással megállapította, hogy a kereset megalapozott. Az elsőfokú bíróság ítélete indokolása szerint **P.P.**, **N.K.** és **P.I.** tanúk vallomása érdektelennek nem tekinthető, mert az életközösség megszakadását főként az alperes szemszögéből, az általa elmondottak alapján ítélték meg, így a bizonyítékok köréből ezen tanúk vallomását kizárta. Érvelése szerint a Ptk. 607. § (1) bekezdésében fennálló feltételek fennállására utal az, hogy alperes annak ellenére, hogy **T.**-ben nyaralójuk volt, gyermekével bérleménybe költözött, továbbá magával vitte az elkülönült életviteléhez szükséges ingóságokat is. A tanúvallomások alapján tényként állapította meg, hogy alperes költözködéséről az örökhagyó a szomszédoktól szerzett tudomást, tanúk támasztották alá azt a tényt is, hogy az örökhagyó az életközösség megszakadását véglegesnek tartotta. Az alperes elköltözését megelőzően külön számlát nyitott, a zárat lecseréltette, a lakáshoz hozzáférést az alperes részére nem tette lehetővé. Öngyilkossági szándékát folyamatosan hangsúlyozta, ugyanakkor az örökhagyó és alperes a házasság felbontása, vagy házassági vagyontöredék megosztása tervével jogi képviselőkkel folytattak tárgyalásokat. A fenti bizonyítékok alapján megállapította, hogy az öröklésből kiesés fenti konjunktív feltételei fennállottak. Ez elegendő annak megállapításához, hogy nem volt kilátás az életközösség helyrehozatalára, az örökhagyó szándéka alapján végleg megszakadt az életközösség, így az alperes az öröklésből kiesett. A

felperesek igazságügyi szakértő kirendelésére vonatkozó bizonyítási indítványát elutasította tekintettel arra, hogy az meghatározott határidőn túli indítvány volt, másrészt a mobiltelefon a peradatok alapján a felperesek rendelkezésére állott már az eljárás megindításakor, ezért a felperesek álláspontja szerint e körben rosszhiszemű perelhúzó magatartást valósítottak meg.

Az ítélet ellen alperes terjesztett elő fellebbezést. Ebben kérte, hogy az első fokon eljáró bíróság fellebbezéssel sérelmezett határozatát az ítéltábla változtassa meg és a felperesek keresetét utasítsa el. Előadta, hogy az alperes már az első fokon lefolytatott eljárás során is arra hivatkozott, hogy az életközösség mindenre kiterjedően nem szakadt meg. Az sem helytálló megállapítás, miszerint a visszaállításra nem volt esély. Sérelmezte azt, hogy az alperes állítását alátámasztó tanúk vallomását a bíróság nem fogadta el, holott az eljárás során a tanúk szavahihetősége nem kérdőjeleződött meg, a tanúk szigorúan a hamis tanúzásra történt figyelmeztetést követően tettek nyilatkozatot. A házasságban, családi viszonyokban bekövetkező eseményekről pedig hozzátartozók, közeli ismerősök tudnak csak számot adni. Ugyanakkor logikátlanak ítélte az ítélet indokolását abból a szempontból is, hogy elfogulatlan tanúnak elfogadta az örökhagyó barátai és ismerőseinek nyilatkozatát. Álláspontja szerint nem utal az elköltözés véglegességére az, hogy az alperes nem **T.-be**, hanem albérletbe költözött. Az alperes ugyanis fodrászként dolgozik, hosszú ideje **Sz-n** kialakult ügyfélköre van, mindennapi munkája a városhoz köti, így **T.-ből** munkavégzését nem tudta volna megoldani. Sérelmezte, hogy a bíróság nem fogadta el alperesnek azt a nyilatkozatát, mely szerint az ideiglenes elköltözést megbeszélte az örökhagyóval, aki ebben segített is. Nem kétséget kizáró bizonyíték álláspontja szerint az sem az életközösség végleges megszakadására, hogy az örökhagyó az alperes elköltözésekor külön számlát nyitott és zárat cserélt, hiszen ilyen körülmények között szánhatta ezt a cselekedetét egyfajta figyelmeztetésnek is. Különválás szándékát álláspontja szerint nem támasztja alá feltétlenül az öngyilkosság ténye sem, hanem azt támasztja alá, hogy az örökhagyó labilis idegrendszerű volt, akit korábban már kezeltek. Ehhez hozzájárulhatott az is, hogy az alperes elköltözött, ez pedig bárkit megviselhet még akkor is, ha tudja, hogy annak a kapcsolat helyreállítása a végső célja. Nem lehet következtetést levonni abból sem, hogy a felek házasság felbontása végett jogi képviselőkkel tárgyaltak, hiszen számtalan esetben fordul elő az, hogy a kereset benyújtásra kerül, majd a felek kibékülnek és a házasság felbontását már nem kérik. A fenti indokok miatt nem mondható ki egyértelműen, hogy az örökhagyó a helyzetet úgy fogta volna fel, hogy az életközösség véglegesen megszakadt és azt egyik fél sem kívánta helyreállítani. Ennek hiányában pedig a felperesek a kereseti tényállást bizonyítani nem tudták. A nem végleges szándékra utal alperesnek örökhagyó halála utáni magatartása, maga intézte ugyanis az örökhagyó temetését, ennek költségeit teljes mértékben fedezte. Ismételten utalt arra, hogy az alperesi elköltözés és az örökhagyó halála között mindössze öt nap telt el. A fentiek alapján álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a bizonyítékokat nem megfelelően értékelte, ezért helytelenül állapította meg a tényállást és ezért helytelen a jogi következtetése is.

Felperesek fellebbezési ellenkérelmükben az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérték.

A fellebbezés az alábbiak szerint alaptalan.

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást azzal egészíti ki, hogy dr. **B.H.C.** közjegyző az előtte folyamatban lévő hagyatéki eljárásban **ügyszámú** hagyatékátadó végzéssel örökhagyó hagyatékát ideiglenes hatállyal az alperesnek adta át. A hagyaték tárgyát képezte a **Sz.**, belterület alperes címeI/4. szám alatti, 53 m²-es öröklakás 1/1 tulajdoni hányada, 8.215.000 forint értékben, a **Sz.**, belterület **Sz.**, **E.** körúton lévő gépkocsitároló

örökagyót megillető 1/20 tulajdoni hányada, 1.200.000 forint értékben, a **T.** belterület, ... hrsz. alatt felvett hétvégi ház, udvar megjelölésű ingatlan 1/2 része 2.500.000 forint forgalmi értéken, továbbá a **G.** Bt. tagsági jogviszonyából származó jogosultsága, illetve örökagyónak a **M.** Nyrt.-nél nyilvántartott és az **O.** Bank Nyrt. számlán vezetett járandósága.

A Fővárosi Ítéltábla az ekként kiegészített, alapvetően helyesen megállapított tényállás mellett is egyetértett az elsőfokú bíróság döntésével és túlnyomórészt jogi indokaival is, amelyet a következőkkel egészít ki.

Alperes alappal sérelmezte az elsőfokú bíróság ítéletében a bizonyítékok mérlegelésének indokait. A Pp. 206. § (1) bekezdésében foglalt rendelkezés ugyanis azt a bírói tevékenységet teszi lehetővé, hogy a bizonyítás és egyéb ténymegállapítási módok hitelt érdemlőségét, bizonyító erejét megállapítsa, majd pedig megítélje jelentőségüket a tényállás szempontjából. A bizonyítékok szabad mérlegelése elvének legfőbb korlátja a bíróság indokolási kötelezettsége, mert a Pp. 221. § (1) bekezdés szerint a bíróságnak érdemi határozatában számot kell adnia azon okokról, hogy valamely tényt miért nem talált bizonyítottnak. Az ítélet indokolásából világosan ki kell tűnnie annak is, hogy a bizonyítékok mérlegelése során melyek voltak azok a körülmények, amelyeket a bíróság irányadónak vett, de annak is, hogy egyes bizonyítékokat miért nem fogadott el. A Pp. 206. § (1) bekezdésében foglalt mérlegelési lehetőség ugyanakkor nem eredményezheti azt, hogy a bizonyítékok egy részét a bíróság a tényállás megállapításánál kizárja. A perben felmerült valamennyi bizonyítékot értékelni kell, a bizonyítékok között felmerülő ellentmondást pedig fel kell oldani, majd ennek eredményeképpen kell a tényállásból a jogi következtetést levonni. Önmagában a tanúk hozzátartozói viszonya, felekhez fűződő ismeretsége miatt feltételezett elfogultság a tanúvallomás bizonyítékok köréből történő kirekesztésére egyebekben azért sem nyújt lehetőséget, mert a felek közötti életközösség megszakadása olyan személyes viszonyt feltételez, amelyről információval a közeli ismerősök, családtagok bírnak. A fentiek alapján az ítéltábla a peradatokat a maguk összességében értékelve, az ítéleti tényállás alapjául valamennyi tanú nyilatkozatát figyelembe vette és értékelte.

A Ptk. 601. § (1) bekezdése alapján nem örökökhet az örökagyó házastársa, bejegyzett élettársa ha az öröklés megnyílásakor a házastársak, bejegyzett élettársak között életközösség nem állott fenn, és az eset körülményeiből nyilvánvaló, hogy az életközösség visszaállítására nem volt kilátás. A Kúria a BH2005. 252. eseti döntésében kifejtette, hogy a házastárs törvényes öröklésből való kieséséhez ezen két feltételnek együttesen kell teljesülnie, mindkét feltételt annak kell bizonyítania, aki a házastárs kiesése folytán maga örökök, illetőleg tehertől mentesül. Az életközösség fennállása objektív körülmény, ezért nincs jelentősége annak, hogy az életközösség mely fél vétkessége vagy szándéka, magatartása miatt nem állt fenn. Ennek indoka pedig az, hogy a házastárs öröklési joga csak valódi, tartalommal rendelkező házassági kapcsolaton alapulhat.

A házassági életközösség lélektani, erkölcsi és vagyoni összetevőkből áll, rendszerint tartalmi elemei a közös háztartás, közös gazdálkodás, a bensőséges személyes viszony. A közös háztartás a felek tényleges együttlakását, életvitelszerű közös életét jelenti, a közös gazdálkodás az együttesen kitűzött célok érdekében való közös vagyoni együttműködést, míg a belső személyes viszony a házasság lelki, érzelmi, szellemi kulturális kapcsolatát, együvé tartozását. Ezen tényezők együttes értékelése alapján lehet az életközösség fennállására vagy megszakadására vonatkozóan megállapításokat tenni.

A perben nem volt vitatott, hogy 2009. március 15. napján alperes gyermekével a közös lakásból bérelt ingatlanba költözött. Az is bizonyítást nyert, hogy személyes holmijukon és ruházatukon kívül az önálló életvitelhez

legszükségesebb, legfontosabb ingóságokat is magukkal vitték, így az alperes foglalkozása szempontjában lényegesnek minősülő mosógépet, a gyermek íróasztalát és számítógépét is. Alperes ezt meghaladóan azt sem tette vita tárgyává, hogy az örökhagyó elköltözését követően a közös lakóhelyet képező ingatlan zárait lecserélte, alperes részére így a lakásba való bejutás sem volt már lehetséges, erre 2009. március 20. napján is csak a záruk feltörésével nyílt mód. Az sem volt vitatott a perben, hogy a házastársak ügyvédek jelenlétében tárgyaltak egymással a házasság felbontásának kérdéseiről, a vagyon megosztásáról, illetve az örökhagyó külön bankszámlát nyitott. A fenti objektív tények egybevetésével helyes megállapítás az, hogy a házastársak között az életközösség a halál időpontjában, 2009. március 20. napján nem állt fenn, életvitelük lényeges elemeit ugyanis ekkor már egymástól elkülönítették. Ezzel nem áll ellentétben **P.P.**, **N.K.** és **P.I.** vallomása sem. Az életközösség megszakadása így tényként megvalósult, ebből a szempontból pedig annak nincs jelentősége, hogy az örökhagyó az elköltözésben segített-e vagy sem.

Ezt meghaladóan felpereseket terhelte annak bizonyítása, hogy az életközösség helyreállítására nem volt kilátás, mely a házastársak szubjektív kölcsönös elhatározásán alapuló tényező. Önmagában valamelyik fél egyoldalú reménye vagy szándéka, törekvései a házassági életközösség helyreállításához nem elegendőek, azt kell vizsgálat tárgyává tenni, hogy a házasfelek kölcsönös magatartása az életközösség helyreállítását célozta-e.

E körben az elsőfokú bíróság helyesen tette azt vizsgálat tárgyává, hogy a házastársak próbáltak-e egymáshoz közeledni az életközösség helyreállításának érdekében 2009. március 15. napja után. Bár a különélő örökhagyó haláláig igen rövid idő, mindössze öt nap telt el, egyrészt nem bizonyított, hogy a felek életközösségük helyreállítása céljából napi telefonos kapcsolatban álltak, ezt az iratokhoz csatolt híváslista (14/A/2) sem támasztja alá. Nem fogadta el az ítéletábra azon alperesi okfejtést sem, miszerint az örökhagyó pszichés problémákkal küszködve hirtelen elhatározáson alapulva vetett véget az életének. Az örökhagyó közeli ismerőse, **B.F.** alátámasztotta, hogy örökhagyó az életközösség megszakadását megelőzően hónapokkal előadta öngyilkossági szándékát, erről maga az alperes is tudomással bírt. **B.F.** ugyanakkor azt is előadta, hogy erre az alperessel megromlott életközösség szolgáltat okot. Alperesi kiérlelt és megfontolt, életközösség megszakítására vonatkozó elhatározására lehet következtetni abból is, hogy alperes 2009. április 6. napja óta, kérelemre indult eljárást követően **B.A.** helyett újra születési nevét, alperes nevenévet viseli. Végezetül az a tény, hogy az örökhagyó öngyilkosságot követett el, a házasság, az életközösség helyreállításának, annak folytatásának lehetőségét objektíve kizárta, ekként nyilvánvaló, hogy annak helyreállítására kilátás a hagyaték megnyíltakor nem volt. Nincs e körben annak sem perbeli jelentősége, hogy az alperes a temetés költségeit viselte, mindez a hagyatéki hitelezői igény előterjesztésének útját nyitja meg.

Megjegyzni az ítéletábra, hogy miután az alperes az öröklésből kiesett, ennek törvényi következménye az, hogy a felperesek az örökhagyó törvényes örökösei. Az ipso iure öröklési rend érvényesülése miatt ezt az ítélet rendelkező részében szükségtelen megállapítani.

A fentiekre tekintettel az elsőfokú bíróság ítéletét a Fővárosi Ítéletábra a Pp. 253. § (2) bekezdése értelmében helybenhagyta.

A másodfokú perköltség viseléséről a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján határozott, melyben az I-II. rendű felpereseket képviselő ügyvéd díját a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (2), (5), (6) bekezdés és 4/A. § (1) bekezdése alapján számolta el, fellebbezési pertárgy értékhez képest a kifejtett ügyvédi tevékenységre is figyelemmel. Ezt meghaladóan az alperesnek külön felhívásra az állam javára meg kell fizetnie 988.000 forint fellebbezési eljárási illetéket az 1990. évi XCIII. törvény 46. § (1) bekezdés, és a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján.

Budapest, 2014. november 4.

Fermanné dr. Polák Zita s.k.
a tanács elnöke

Véghné dr. Szabó Zsuzsanna s.k.. Hegedűs Mária s.k.
előadó bíró bíró

A kiadmány hitelélül: Utasi Ferencné írnok